

АДАМ СИНОВЕЦ

ИГРАТА

Превод от полски: Александър Кючуков, 1988

chitanka.info

Зад стените на бункера очевидно вече се развиделяваше. Пламтящите червени цифри на часовника над мониторите показваха 3.58. Всяко мигване на циферблата отнемаше по една секунда от оставащите сто и двадесет. Оставаха вече сто и петнадесет, сто и четиринадесет, сто и тринадесет...

Суил се прозя широко и неловко почеса врата си с цялата си лява длан. Пръстите на дясната ръка както обикновено лежаха на разстояние два сантиметра от бутона за обща тревога, както беше по указанието. Те стояха неподвижно в това положение вече почти два часа. Скоро щеше да дойде Кобрински и да застъпи своята смяна от нощното дежурство. Тогава дясната му ръка ще отпочине. Ще може да я пораздвижи.

Осемдесет и две, осемдесет и една, осемдесет. През цялата смяна екраните се държаха спокойно, не преливаха в ярки цветове, не се размазваха контурите, не светеха заплашителни точки и чертички. Небето над огромните пространства на държавата беше ясно. Тъмносиният космос, изпъстрен от песъчинките на познати звезди, не заплашваше с нахлуване на вражески ракети.

Четиридесет и четири, четиридесет и три, четиридесет и две. Суил вярваше, че онази страна, както и неговата собствена, няма да извършат глупост. Та нали никой няма да се реши да нападне пръв като знае, че в момента на излитането на ракети от едната страна незабавно ще се вдигнат във въздуха и ракетите от другата. И няма да има победител, дори няма да се стигне до сражение. Това ще бъде масово самоубийство.

Деветнайсет, осемнайсет, седемнайсет... Армията съществува, за да пази гражданите. И не трябва да се допусне тези граждани изведнъж да се досетят, че армията, която съществува благодарение на милионите събрани от данъци, благodenствува, лежи си по гръб, плювайки от време на време върху ръждящащото оръжие. Затова трябва да се изобразява активност. Заради собственото си успокоение и за спокойствието на командирите. Суил бе усвоил това отлично. И то отдавна.

Три, две, една... На вратата се появи Кобрински в омачкан комбинезон. Той ожесточено търкаше с длан дясното си око и не спираше да се прозява.

— Заповядайте в креслото, поручик! Съвсем ми изтръпна ръката — Суил се завъртя наляво заедно с креслото и с мъка се изправи. Тялото му сякаш бе натъпкано с олово, пръстите, както и предир лежаха на пулта за управление. По навик.

— Добре, добре. Сядам! Дяволска служба... — Кобрински се намести удобно и лекичко отмести ръката на Суил. — А на тебе сега ти е гот. Можеш да поспиш два часа. Пък аз отново ще се пуля към тези проклети звезди.

— Преди два часа хленчеше, че те принуждават да почиваш, когато ти се иска да поседиш още. На тебе ти дай само да мърмориш!

— Суил тупна по рамото колегата си и закрачи към изхода.

— Разкарай се оттук, Флеш! Така и така ще те събудят преди да успееш да заспиш. Тогава ще запееш друга песен. В бара имаше нелошо кафе, бягай, може да не се е свършило още... — завърши Кобрински с вече по-топъл тон.

Кафето наистина не беше лошо. Суил отпиваше от него, седнал до масичката и кръстосал краката си върху съседното кресло. Почовърка с клечка зъбите си, обмисляйки с какво да запълни останалите седемдесет минути.

— Искате ли още една чашка, поручик Флеш? — кокетливо се усмихна барманката.

— Престани с това Флеш, Бес! Дотегнахте ми с глупавите си шеги... Стига толкова! И кафе не искам! — Суил с трясък отмести креслото и като ужилен се хвърли към изхода.

Не му се спеше. До следващото дежурство оставаше около час. Дали да не отиде да поиграе на автоматите? Това занимание най му допадаше. Поне по това време там няма никого. Никой няма да му виси над главата и да се възхищава от ловкостта му. Наистина играеше добре. Можеше дълго, без умора, стремително да натиска клавишите, отново и отново да побеждава електронните системи на автоматите. Оттук тръгна и прякорът му „Флеш“ — светкавица.

Автоматите, блестящи с цветовете си, настойчиво го канеха при себе си. Суил избра последния. Монтираха го само преди три дни и той още не познаваше добре възможностите му.

Суил пусна в процепа монета от десет цента и постави ръце върху манипулаторите. На екрана пламна цветна панорама на небето. В центъра пулсираше традиционният въпрос: „Готов ли сте?“ Той беше готов и натисна клавиша „Старт“.

От горната част на екрана се насочиха надолу трасиращи зелени ракети. Те се прицелваха в повърхността на Земята, която той трябваше да защитава. От трите земни бази едновременно Суил започна да изстреля въображаеми антиракети. Кръстчето на мерника се мяташе като лудо по екрана между облаците от взривовете.

Първите пет програми, които ставаха все по-сложни, Суил преодоля без собствени загуби. От пояснителната табелка се виждаше, че автоматът има седем програми. Този път фонът на екрана стана розов. Суил бързо избърса запотената си лява длан в крачола и я върна върху регулатора на мерника. Неочеквано автоматът глухо забръмча и изображението на монитора започна да примигва. Екранът стана тъмносин, образите станаха обемни. Суил никога до сега не беше виждал такова нещо.

Той откри със задоволство, че освен шестте земни бази на негово разположение се появиха и три въоръжени спътника. От дъното на екрана към него се насочваха вражески станции-разузнавачи. Без особени усилия той ги унищожи една след друга. Засега още нямаше нужда да прибягва до лазерните „игли“ на своите космически станции. Запасите им от енергия бяха ограничени, а той предвиждаше, че после ще му бъдат по-нужни.

От екрана към него отчетливо се приближаваше нова плътна вълна космически кораби. Налагаше му се все по-бързо да натиска клавишите, изстрелящи отбранителните ракети. Суил се прицелваше в струпванията от вражески снаряди. Условните запаси от земни ракети на игралния автомат не се свършваха. Искрящите пунктири на реактивните торпеда набраздиха целия екран. Суил се въртеше като смахнат, унищожавайки онези от тях, които се намираха най-близо до повърхността на Земята. От дъното на екрана се показваха стотици нови космически линейни кораби, от които започнаха да стартират по посока на спътниците изтребители. И в този момент той въведе в боя лазерните оръдия. Наоколо всичко се рушеше и гореше. Тази игра вече омръзна на Суил. Краката му трепереха от напрежение, очите му

несъзнателно шареха по екрана. Твърде много се проточи програмата на този автомат. Очевидно са я измислили, за да засрамят шампионите.

Самолюбието не му позволява да спре играта. Той се прицелваше и стреляше, отново се прицелваше и отново стреляше. Два негови спътника бяха унищожени. Земните бази все още се държаха някак си, макар че шестицата и двойката нямаха вече ракети и снаряди.

Неприятелят пострада още повече. Огънят на Земята унищожи всичките му изтребители. От армадата линейни кораби остана около една четвърт. Под огъня на Суил останалите се превърнаха в непотребни парчета метал. Онези, които още се държаха, от време на време изстреляха ракети по посока на Земята. Той се прицелваше в тях последователно и ги гасеше със своите антиракети. Суил с изумление видя, че десетината оцелели звездолети на противника неочеквано се обърнаха и започнаха да изчезват зад края на екрана. Значи е програмирано дори и отстъпление?

Той гледаше опустелия екран и не разбираше нищо. Изпотените му длани трепереха от умора. Чувствуващ се така, като че ли през цялата му глава, от лявото до дясното ухо, с грохот тече буен планински поток. Очите му започнаха да сълзят. През сълзите забеляза по екрана отражението на много хора. Обърна се рязко. Петдесетина души мълчаливо го наблюдаваха. Най-близо стоеше полковник МакДермот и пресилено се усмихваше.

— Добра работа, Флеш! Ти ги унищожи практически всичките — тихо каза той.

— Е и какво от това! Дявол да го вземе, нали ловът на тази електронна бутафория не е забранен! — Суил беше извън себе си от ярост. Не можеше да търпи, когато зад гърба му се събираха запалянковци. А сега и полковникът с това проклето Флеш... — Сега съм в почивка! И уставът не забранява да се играе с тези сандъци! За какво е този шум?

— Това не беше игра, Флеш! Всичко това се случи в действителност. Току-що — полковникът бавно кимаше, сочейки тавана с пръст. — Точно над нас.

— Глупости!!! Никога няма да повярвам! Та нали това е само проста машинария с няколко микропроцесора, а не е Централният Компютър на от branата... При който седи неподвижно Кобрински... А аз се казвам Суил! Вие и сам знаете това! Сега имам законна почивка

— поручикът почти закрещя, оглеждайки присъствуващите с бесен поглед.

— Кобрински заспа по време на дежурството. Но дори ако компютърът беше успял да го събуди в момента на обявяване на тревогата, той все едно нямаше да успее да се приготви за воденето на отбранителните операции. Неприятелската армада се появи внезапно... Компютърът взе единственото вярно решение — започна да търси оператор извън командната кабина. Тези сандъци могат да се включват към стария електронен мозък, който след въвеждането на новата програма ще се занимава с административните дейности на базата. Сигурно си забелязал, че променяме схемите на игрите всеки две седмици. За да не започнете да скучаете.

— Все едно не съвпада! Как бих могъл да изстрелям атомни ракети в Космоса оттук... — Суил пренебрежително удари по пулта на монитора.

— Би могъл! Компютърът на отбраната е успял да се свърже по стария канал с електронния чиновник, а чрез него е стигнал дотук. Започнал е да предава истинската картина върху экрана на имитатора. Всяко твое движение е пренасял в системата на отбраната. Ти води истински бой, Флеш!

Зад гърба на МакДермот, прегърбен и подпрян на касата на вратата, неуверено се усмихваше на Суил изплашеният Кобрински.

— Стига сте ме правили на глупак! И кой би могъл да бъде това? По кого съм стрелял? — в гласа на Суил вече липсваше предишният бяс.

— Това не са наши, не са от Земята! — полковникът запали цигара и протегна кутията на поручика.

Суил не й обрна внимание. По изражението на лицето му личеше, че той напрегнато мисли. Някакъв смътен спомен го измъчваше, разкъсваше душата му, разпъваше го на кръст, стискаше го за гърлото. Страх. Суил се страхуваше да си спомни докрай този кошмар. Много се страхуваше.

— Полковник! Кажете, че това не е истина... — почти захленчи той, стискайки пръстите си до блока. — Защо тази проклета машина избра тъкмо мене? Защо мене?

— Защото си най-добрият! И свърши отлична работа, пропусна само две ракети. Не бой се, те не попаднаха в населени райони.

Отклонихме ги към планините. Ето колко полезни се оказаха бързите ти реакции и вярното ти око. Неслучайно те наричат „Флеш“.

През дима, замрежващ погледа му, той гледаше сериозните лица на Кобрински, Бес, МакДермот и другите офицери, операторите, техниците и войниците. По-късно някои твърдяха, че е плачел. Напълно е възможно. Със сигурност се знае само, че Суил още тогава е осъзнал последствията от своите действия. В съответствие с тактиката на телевизионните игри и според логиката на военното обучение той беше започнал пръв да стреля по пришълците. Значи те не са нападали, а само са се защитавали. Те са летели към Земята не за да водят война.

След два дни присвоиха на Суил звание майор, окачиха на гърдите му три нови медала и го изпратиха в оставка. Половин час след церемонията по награждаването той в парадния си мундир скочи през прозореца. Мъртвото му тяло лежеше на паважа, ръката му стискаше десетцентова монета.

Разказът е публикуван във вестник „Орбита“, брой 38 от 1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.